

Preek van zondag 6 maart 2016..Steven Barberien
DE DERDE ZOON

In de parabel die Jezus ons vandaag vertelt, komen drie bijzondere figuren voor: een vader met twee zonen. In de persoon van die vader houdt Jezus ons God voor. God de Vader is geen dwingeland die mensen beknot in hun vrijheid, ze dwingt bij Hem te blijven. Maar Hij is ook niet onverschillig voor wat zijn kinderen doen. Hij kijkt naar hen uit en houdt van op een afstand in het oog waarmee ze doende zijn... Maar vooral: Hij is barmhartig. De liefde van de Vader kent geen grenzen...

Die twee zonen zijn twee uitersten van mensen. De plichtsgetrouwe, gehoorzame, voorbeeldige en godsdienstige thuisblijver, en de godsdienstig en moreel afgedwaalde nietsnut die als 'verloren' kan worden beschouwd.

De laatste komt echter op zijn stappen terug en keert weer in de liefde van de Vader. De eerste heeft blijkbaar toch ook een jaloers kantje, waardoor hij zich verwijdert van de vaderlijke liefde...

We kunnen zeggen: 't is heel zwart-wit gezegd van Jezus en misschien moet er wel een derde zoon zijn in dit verhaal. Eentje die zich ook het erfdeel laat uitbetalen, in vrijheid een eigen huisje koopt, een eindje van het huis van de vader. Niet te ver, maar ook weer niet te dichtbij. Geen verkeerde jongen, een goede relatie, een paar kinderen, een goeie job en zo van tijd tot tijd op de koffie bij pa.

In hem zouden wij onszelf nog het meeste herkennen, in die derde zoon. We leven netjes, zijn geen heiligen maar ook geen verloren schapen. We willen wel familie zijn van de Vader in de hemel, maar staan op onze vrijheid. We gaan geregeld op bezoek bij Hem in de kerk, maar lopen de deur niet plat. Als het ons niet uitkomt, dan slaan we gerust een keer over. We helpen onze naasten, dichtbij en veraf, maar het moet ons ook weer niet té veel kosten of te veel van ons vragen...

Deze parabel in de vasten roept ons, de 'derde zoon', op om terug te keren naar de liefde van de Vader. We hebben geen gevoel van diepe verlorenheid, zoals de jongste zoon, maar ik denk dat iedere mens toch hunkert naar die echte liefde die vervulling geeft. Gods liefde biedt ons zoveel goeds, zoveel ruimte dat het werkelijk zonde is om die te negeren.

Pasen is een feest van vinden wat verloren was, van proeven van de eerste oogst in een nieuw land, van tot leven komen van wat afgestorven was... Pasen vieren is vallen in de liefdevolle open armen van de Vader en zeggen: "Ik ben jouw kind!"